

POKRM Z NEBA

Keď Izraelci prešli cez Červené more, boli veľmi šťastní, lebo boli zachránení. Začali spievať pieseň oslavujúcu Pána Boha.

Potom sa vybrali na ďalšiu cestu a tri dni putovali po púšti, ale nikde nemohli nájsť vodu. Všetku vodu, ktorú si zobrali so sebou, už minuli a začali pociťovať neznesiteľný smäd. Po čase sa im podarilo vodu nájsť, ale keď ju ochutnali, zistili, že je horká a nedá sa piť. Ľudia začali vyčítať Mojžišovi, že ich zaviedol na toto miesto. Mojžiš urobil niečo, čo ľud zabudol urobiť. Modlil sa k Pánu Bohu a pýtal sa Ho, čo má urobiť. Hospodin mu ukázal drevo a prikázal Mojžišovi, aby ho hodil do vody. Keď tak Mojžiš urobil, voda osladla a ľudia sa mohli napiť.

Po istom čase sa Izraelcom začalo míňať jedlo, ktoré si vzali so sebou a začali byť hladní. Nevedeli, čo majú robiť, lebo na púšti nemohli nič nájsť. Už zabudli, čo všetko pre nich Hospodin urobil, že ich zachránil pri Červenom mori, že im dal vodu. Znovu začali zvalovať vinu na Mojžiša a Árona.

Mojžiš však veril, že Pán Boh sa o svoj ľud postará. A naozaj sa tak stalo. Hospodin povedal Mojžišovi, že pošle každý deň chlieb z neba a ľudia majú ísť a nazbierať si. Mojžiš to oznámil Izraelcom. A naozaj – nasledujúce ráno našli na zemi niečo biele. Nazvali to **manna**. Mojžiš povedal ľudu: „To je chlieb, ktorý vám posielajú Pán Boh. Každé ráno si môžete nazbierať len toľko, koľko budete cez deň potrebovať. Nič si nesmiete odkladať do zásoby na druhý deň, lebo na druhý deň vám Pán Boh pošle ďalší.“ Ale niektorí predsa neposlúchli a odložili si do zásoby. Keď však chceli túto odloženú mannu na druhý deň jesť, nedala sa, lebo bola pokazená. Ľud mal zbierať mannu ráno, pretože manna zostávala ležať na zemi len dovtedy, kým nevýšlo slnko, potom sa rozpustila a už ju nemohli nájsť.

Pán Boh chcel, aby ľudia nezabúdali na siedmy deň, na deň sviatočného odpočinku. V tento deň sa nemá pracovať, ľudia sa majú modliť, spievať Pánu Bohu. Preto aby Izraelci nemuseli v tento siedmy deň zbierať mannu, povedal Hospodin, že v šiesty deň majú nazbierať dvakrát toľko ako v iné dni a že to, čo nazbierajú, sa neskazí, ale budú to môcť jesť. Tak mohli Izraelci svätiť sviatočný deň.

Rovnako, ako sa Pán Boh staral o Izraelcov na púšti, stará sa aj o nás. Dáva slnko aj dážď, aby vyrástlo a dozrelo obilie, zelenina, ovocie. Preto hovoríme, že Pán Boh nám dáva potravu. Za to by sme Mu mali každý deň ďakovať.

Zlatý text:

Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladný a kto verí vo mňa, nikdy nebude smädny.

Ev. podľa Jána 6,35

